

halasztást adott, amely határidőig a vállalat a hiányokat nem pótolta, hanem újabb halasztást kért. Ezt a kérelmét a pénzügyminiszterium a 157.464/1927. sz. rendelettel elutasította. Erről az elutasításról panaszos vállalatot a székesfővárosi magyar királyi pénzügyigazgatóság az 1928. évi január hó 14-én kézbesített 11.692/1928. sz. végzéssel értesítette, amelyre a vállalat nem válaszolt, illetőleg a bejelentés hiányait nem pótolta.

Az 1927. évi 400/P. M. számú H. Ö. 43. §-ának (2.) bekezdése szerint a látszólagos nyereség érvényesítésének végrehajtására vonatkozó részletes szabályokat a pénzügyminiszter rendelettel állapítja meg. Ezen törvényes rendelkezésben foglalt felhatalmazáson alapszik tehát az 1927. évi 40.000. számú pénzügyminiszteri rendelet 4. pontjában foglalt bejelentési kötelezettség előírása, valamint a felhívott H. Ö. 43. §-ának (2.) bekezdéséhez fűzött utasítás (15.) bekezdésében foglalt rendelkezések. Nyilvánvaló tehát, hogy ezen rendelkezéseknek elmulasztását olyképp kell tekinteni, mintha a vállalat a látszólagos nyereséget figyelembe venni nem kívánná, mert erre csak abban az esetben tarthat jogosan igényt, ha a törvényes felhatalmazás alapján kiadott rendelkezéseiben foglaltaknak eleget tesz.

Az 1927. évi 40.000. számú rendelet 4. pontjában előírt jegyzéket csak akkor lehet figyelembe venni, ha kitűzött határidőn belül adatott be és a kellő időben benyújtott jegyzéket csakis azon vagyontárgyakra nézve szabad figyelembe venni, amelyekre vonatkozólag az a 43. §. (2.) bekezdéséhez fűzött utasítás (15.) bekezdésében foglaltaknak megfelel.

A fentebb ismertetett tényállás szerint panaszos vállalat kellő időben beterveztett jegyzéke csak az értékpapirokra nézve foglalja magában mindazokat az adatokat, amelyeket a T. H. Ö. felhívott rendelkezése előír. Ezért panaszos vállalat az értékpapírok után a látszólagos nyereség figyelembevételét jogosan igényelheti majd azokban az években, amelyekben az értékpapírok értékesítésekor látszólagos nyereség mutatkozni fog. A bejelentésben felsorolt többi vagyontárgyakra nézve azonban panaszos a 43. §. (2.) bekezdésében meghatározott kedvezményre nem tarthat igényt, mert az utasítás (15.) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek nem tett eleget. Miután úgy az 1926., valamint az 1927. évi társulati adó mérvét illetőleg az értékpapiroknál elért látszólagos nyereség figyelembevételét panaszos nem igényli, — ezen adók mérve ellen irányuló panasznak a bíróság nem adhatott helyet.

Jogerős határozattal megadott ideiglenes házadó mentességet újabb határozattal hatályon kívül helyezni nem lehet. (Közigazgatási Bíróság 15.295/1929. P. sz.) Bár a kir. pénzügyigazgatóság 62.493/925. sz. végzése nincs az iratok közt, mert az a kir. pénzügyigazgatóság 32.087/926. sz. alatti jelentése szerint fel nem található,

mégis a kir. pénzügyigazgatóság 16.438/1926. sz. alatti végzése indokolásában, valamint a kir. pénzügyigazgatóságnak a m. kir. Pénz-

ügyminiszterhez tett jelentéseiben foglaltakból és a félnek, azzal egyező előadásából megállapítható,

hogy a kir. pénzügyigazgatóság a 62.493/1925. sz. végzésével adózó fél részére a kérdéses épületre nézve 30 évi ideiglenes adómentességet adott,

s hogy a kir. pénzügyigazgatóságnak ez a végzése jogerőre emelkedett.

Később a kir. pénzügyigazgatóság a kir. adóhivatalt arra utasította, hogy a kir. pénzügyigazgatóságnak az ideiglenes adómentességet megadó végzését helyezze hatályon kívül és az adómentesség kérdésében hozzon új határozatot.

Erre az utasításra a kir. adóhivatal a kir. pénzügyigazgatóságnak az ideiglenes házaadómentességet megadó végzését hatályon kívül helyezte s adózó felet a mentesség iránt előterjesztett kérelmével elutasította; a kir. pénzügyigazgatóság pedig a most megtámadott végzésével az adózó fél fellebbezését elutasította, s a házaadómentességet megvonta.

Az ez ellen benyújtott panaszt a kir. közigazgatási bíróság alaposnak találta, mert:

A pénzügyigazgatóság intézkedéseinek meghozatala után alkotott 1929. XXIII. t.-c.-nek a 14. §-a is csak az iránt intézkedik, hogy a kir. pénzügyigazgatóságot a határozatának meghozatalában a fellebbezési kérelem nem korlátozza, hanem, ha a fellebbezés tárgyalása során kitűnik, hogy az elsőfoku határozat helytelen ténybeli vagy jogi megítélésen alapul, az ideiglenes házaadómentesség tartamát önállóan állapítja meg.

Tehát ennek a rendelkezésnek az alapján is a kir. pénzügyigazgatóság csupán fellebbezési kérelem esetén és a fellebbezés tárgyalása kapcsán intézkedhet,

de arra nincs törvényes rendelkezés, hogy a kir. pénzügyigazgatóság oly esetben mikor a határozata ellen fellebbezés nem adatott be s így az jogerőre emelkedett, csupán hivatalból és a határozata hozatala utáni tényadatok vagy az adókötelezettség a megelőző határozat hozatalára befolyással bíró valótlan előadása fenforgása nélkül — akár a saját, akár az alsóbbfoku hatóság határozatát hatályon kívül helyezhesse, vagy helyeztesse, és azután a jogerős határozattal teljesen ellentétes határozatot hozzanak.

Ilyen eljárás ellenkezik a hatóságok eljárásának általános szabályaival, s annak megengedése megdőntené a határozatok jogerejének az elvét.

Ezért a kir. közigazgatási bíróság a kir. adóhivatalnak és a pénzügyigazgatóságnak szabályellenesen hozott határozatait hatályon kívül helyezte s a korábban megadott adómentesség fenntartását elrendelte.

Cukorrépa termelőnek járó nyers cukorrépa szeletnek a cukorgyár által ellenérték fejében való kiszáritása, mint munkateljesít-